

Prin "Orizonturi Roșii" (1987), "Moștenirea Kremlinului" (1993) și "Dekremlinizarea spionajului român" (seriale publicate în "Lumea Liberă", 1997), Ion Mihai Pacepa apare drept unul din analiștii marcanți ai poliției politice și sistemelor comuniste represive din imperiul sovietic și țările satelite ale blocului est-european. Totodată, el se mai bucură și de o altă glorie. Din câte știu, în lume mai există doar un singur caz de autor condamnat la moarte, cu un premiu pe capul lui. I. M. Pacepa împarte această "glorie" cu scriitorul indian Salman Rushdie, stabilit în Anglia și apărut de serviciile secrete britanice. Diferența este că Rushdie, autorul "Versetelor Sata-nice", a fost condamnat la moarte de fundamentalismul islamic și de ayatollah (în Februarie 1997 premiul pe capul lui Rushdie a sărit de la 1 la 2,5 milioane dolari), în timp ce Pacepa a fost și este condamnat la moarte de fundamentalismul kaghebito-comunist și ayatollahii lui învățuți încă în mister.

După 27 de ani de serviciu exemplar în înaltele funcții ale odioasei Securități și Departamentului de Informații Externe (DIE) ale României conduse, pe rând, de Gheorghiu-Dej și Ceaușescu, generalul Ion Mihai Pacepa defectează în 1978, primind azil politic în SUA. Ceaușescu îl condamnă, în secret, la moarte, oferind pentru capul lui un premiu de mai multe milioane dolari și asmutind nu doar serviciul român de spionaj pe urmele lui, dar și serviciile secrete ale lui Arafat și Gaddafi. Deși dictatura Ceaușescu piere, împreună cu odiosul, în Decembrie 1989, I. M. Pacepa este mai departe condamnat la moarte în România, cu premiul pe capul lui la dispoziția găsitivilor.

Urmașele Securității și DIE - azi SRI și SIE - îl califică pe fostul general drept trădător al României, în timp ce Pacepa susține că n'a trădat decât pe Ceau-

șescu și KGB-ul, cu agentura lui românească. Pacepa afirmă, în anul de grație 1997, în încheierea serialului "Dekremlinizarea spionajului român" (capitolul 21, "Lumea Liberă", 6 Sept. 1997), că "Securitatea și spionajul lui Ceaușescu au supraviețuit sub nume noi", că "doar expunerea brutală și în toată goliciumea a crimelor comise de regimuri totalitare naziste și comuniste poate preveni repetarea lor", dar că "SRI și SIE continuă să ascundă și acum aceste crime".

Există, totuși, o mare tensiune dramatică în destinul lui Pacepa. Nu e puțin lucru să fii condamnat la moarte și vânat timp de aproape două decenii de terorismul internațional. Totuși, mi s'ar putea spune, n'ar trebui să-ți pese ție, Mirela Roznoveanu, de destinul lui Pacepa, de polemica lui cu Securitatea și serviciile secrete, și nici să scrii despre acest subiect. În primul rând, Pacepa a fost tot timpul un favorizat al soartei, atât în România cât și în SUA. Tu totdeauna te-ai aflat de cealaltă parte a baricadei. În România, în tabăra urmăritorilor, suspecților, pedepșiților, cenzuraților, lipsiților de dreptul de a avea un pașaport și de a merge măcar peste Dunăre la Varna; în SUA, în categoria imigranților fără un ban, lipiți pământului, care au muncit cu disperare pentru a supraviețui, fără nici un privilegiu de la guvernul american. În al doilea rând, scriind despre el, intri într-o afacere care nu te privește și îți poți atrage dușmani, nicidecum prieteni. Mama, care nu se amestecă în ce scriu, m'a avertizat că scriind despre Pacepa, îmi atrag mânia Securității. Spaima de Securitate la New York e la fel de mare ca și în România, un stat care, la un an de la victoria forțelor democratice, pare condus încă de această instituție.

În mod evident, nu persoana lui Pacepa este în discuție acum, ci dezvăluirile sale. Nimeni nu-i poate con-

testa fostului favorit al lui Ceaușescu un lucru extraordinar: prin scrisul său, el s'a așezat clar și admirabil de partea celor ce doresc azi o Românie independentă de Moscova și serviciile ei secrete, o Românie liberă de poliția politică, o Românie care să nu mai fie condusă de Securitate. Prin scrisul său, Pacepa a dat o lovitură mortală totalitarismului comunist, contribuind la demolarea sistemelor represive

ale institutelor de pe Platforma Măgurele erau în cea mai mare parte furt tehnologic, dar nu știam nimic despre "Operația Orizont" de spionaj tehnic; era evident, în Februarie 1990, pentru publicistul comentator de la "România Liberă", că revolta din Decembrie 1989 fusese "aranjată" împotriva lui Ceaușescu și că revoluția în care s'a transformat a fost confiscată de un grup de nomenclaturiști pregătiți în acest

Mirela ROZNOVEANU

Cui îi este

mai mult poate decât tot exilul românesc la un loc.

"Moștenirea Kremlinului" mi-a oferit revelația că, în fine, pot înțelege ceea ce am trăit pe pielea mea în dictatura lui Ceaușescu și că dovezile, fără de care tot ceea ce presupuneam se oprea la stadiul de ipoteză, există în arhivele secrete de la București. "Moștenirea Kremlinului" mi-a confirmat intuiții dincolo de care nu puteam trece pentru că îmi lipseau argumentele. Este ca și cum mi-ar fi oferit cealaltă parte a adevărului protejat atât de bine de aparatul represiv ceaușist.

A fost, de pildă, tot timpul evident pentru ziaristul din mine (căruia redactorul-șef al revistei "Magazin", Maria Costache, o intimă a Elenei Ceaușescu, și Mihai Florescu, ministru al Consiliului Național de Știință și Tehnologie, îi ordonaseră personal să scrie despre cercetările în chimia și fizica românească în anii '80 - acum realizează că aveau nevoie de o persoană cu un nume curat, un condei bun și o minte ageră pe care să o poată șantaja ușor, în caz de nesupunere, cu darea afară din presă) că realizările ICECHIM sau

sens, dar orbecăiam în întuneric, nu știam nimic pe atunci de "Planul Dneestr", care a fost un succes complet; nu aveam habar, în vara lui 1990, când doi avocați români din New York m'au contactat propunându-mi să scriu despre "afacerea tablourilor regale", și am refuzat să o fac, doar din bun-simț, că exista un plan bine pus la punct al serviciilor secrete cu numele de "Duduia"; era și este evident pentru exilații din SUA că serviciile secrete române aveau și au ca scop compromiterea sau anihilarea liderilor anticomuniști din exilul românesc, dar ei nu știau nimic despre diabolicul plan de exterminare "Z", sau despre mecanismele de dezinformare ale Direcției de Dezinformare a serviciilor secrete și modalitățile de infiltrare a ofițerilor deplin conspirați în exilul românesc. Și exemplele ar putea continua. Tot ceea ce a dezvăluit Pacepa în "Moștenirea Kremlinului", ca și în serialul publicat în acest an în "Lumea Liberă Românească" cereau un răspuns din partea României de azi.

Un răspuns care, din păcate, a venit nici măcar ca o replică la dezvăluiri, ci

ca o acuzație directă la adresa lui Pacepa, sub forma cărții semnate de Mihai Pelin, "DIE - 1955-1980 - Culisele spionajului românesc" (Evenimentul Românesc 1997). Fără să ofere contraargumente sau lămuriri la afirmațiile grave ale lui Pacepa care privesc atât trecutul cât și prezentul României, răspunsul este construit pe sistemul "maică-ta e bețivă", la acuzația "tu ești un idiot". Cartea este o sumă de sinteze elaborate în birourile Securității de nenumărate mâini care manevrează limbajul de lemn

Pelin cred că sunt numele de pe copertă și titlul unui capitol intitulat "Să ne facem daruri", după un volum al Ninei Cassian, care se pare că e una din poetele lui, favorite, iar Securitatea n'a avut nimic împotriva să fie pomenită.

De la bun început am să-mi declin competența de a comenta rapoartele sau sintezele Securității sub aspectul valabilității informațiilor conținute, lucru care e doar de domeniul lui Pacepa sau al unui serviciu paralel de informații. La lectură, un cri-

frică de Pacepa ?

al cancelariilor oficiale. Mihai Pelin nu cred că a avut nici măcar posibilitatea să citească toate rapoartele și să editeze cel puțin zecile de pagini care se repetă amnezic de la un raport la altul (scrise, probabil, după un formular cu întrebări STAS). Până și postfața, după diferențele de ton, e întocmită de mai multe persoane, care se amendează una pe alta. În plus, între prima parte - "File din istoria Direcției de Informații Externe (1955-1980)" - și partea a doua - "Documente" - nu e nici o diferență, ceea ce șterge delimitarea dintre pretinsul comentariu jurnalistic al lui Mihai Pelin și rapoartele zis oficiale. Singurele contribuții ale lui Mihai

tic vede însă imediat diferențele de "mâini" chiar și în textura celui mai idiot raport al activiștilor care vor să placă șefului și de aceea folosesc cu zel formulele patriotarde, ale limbii de lemn: fraze rudimentare, cuvinte cazone, limbaj agramat, totul miroase a cazarmă. Unele rapoarte vechi sunt rescrise de o Securitate ce se vrea mai "flexibilă". Mihai Pelin nu e decât un nume folosit pentru a semna o lucrare colectivă. Efectul de răfuială cu Pacepa e deplorabil, până la fixație, iar efectul e pe dos decât cel scontat. Senzația e că suntem în România anilor '50 și nu în 1997. Cei fugiți din comunism sunt mai departe priviți în bloc cu

ură și considerați trădători sau transfugi (p. 253-256). (Ce drăguț, dragi cititori, să vi se ceară sprijin și lobby pe lângă americani, dar să fiți considerați tot trădători de țară!).

Fragmente de pe aceeași pagină se bat cap în cap. După ce fugarii din comunism sunt considerați trădători, la două pasaje mai la vale se deplânge că nu se poate conta pe ei. Adică cine să conteze? Securitatea sau România? (p. 15). Evenimentele sunt comentate prin grila Securității comuniste, ca și când Decembrie 1989 nu a existat. Atacul, de pildă, împotriva consulatului de la Berna din 1955 e mai departe considerat o "nebulie" și descris din perspectiva Securității, când el a fost un act disperat al exilaților, care urmăreau eliberarea anticomuniștilor din închisorile lui Dej. Naratorul acestui eveni-

ment (ca al tuturor, de altfel) e securistul, în timp ce eroul anticomunist este batjocorit până și azi. Nu se pomenesc apoi decât numele care pot fi pomenite. Selectarea lor este extrem de bine făcută pe tot cuprinsul cărții: doar cei morți sau atât de compromiși încât amestecul lor nu mai e secret pentru nimeni (nici măcar pentru serviciile de spionaj rivale). De ce, de pildă, mă întreb, când se "înfierează" modul "eronat" în care s'a scris despre atacul de la Berna în presa din țară, nu se pomeneste nicăieri un lucru cunoscut în mediile literare, și anume că Octavian Paler a fost trimis ca ziarist român în procesul de la Berna și că el a fost cel ce a publicat articole pe marginea evenimentului în ziarele româ-

Cui îi este frică de Pacepa

(Urmare)

nești ale vremii?

Lectura cărții ridică o altă întrebare: de ce nu sunt condamnați la moarte, sau măcar judecați, cei implicați în crimele descrise de această carte? Cum ar fi generalul Pleșiță, Caraman, Ștefan Andrei, Dumitru Popescu, Mihai Florescu, Emil Bobu, Gheorghe Oprea etc. etc. De ce nu procese de trădare pentru generali, ofițeri, miniștri, foștii membri în Comitetul Politic Executiv descriși în documente și care trăiesc în București bine mersi? Sau ei nu intră în aceeași oală pentru că n'au trădat la americani, ci doar

pe poporul român, care e iertător, blând și copleșit de griji?

Cui îi e frică, deci, de Pacepa? Desigur, tuturor celor neștiuți de opinia publică, băgați până în gât în murdăriile descrise de cartea semnată de Pelin și care se lăfăie în vilele de la șosea cu pensii grase sau încă sunt la mari onoruri în regimul Constantinescu, ca "profioniști". Ca și celor care țin cu dinții de funcțiile lor. Ca și celor ce apără ceva defunct pentru că România e singura țară care își apără azi fosta Securitate, în loc să o condamne, în oprobriul lumii întregi. Cacofoniile din aceste texte agramate, delatiunea literaturizată schilodind limba română, "reconstituirile" parțiale amintesc de cărțile scrise la comandă în anii stalinismului și ceașismului, aruncând în ridicol ceea ce aș numi "A șosea carte (nu albă, ci murdară) a Securității".

Mirela ROZNOVEANU